

PAPP JÁNOS

A kémények még alszanak

Az éjszakai ég
leadogatja csillagait sorba,
s a villanyfák
gyöngyöket fűznek
belőlük a drótra.

Megvirrad.

A fák, akik térdig
állnak a hóba',
fagyos szilánkokat
szórnak a porba.

Te is érzed,
mennyire hideg a levegő?

Dermedt, hajnali szelek
kerek, gömbölyű telet
fagyasztanak
a hajlott hátú hajnal
ködökkel tömött batyujába,
s én még a kába,
Álmos várost járva,
fáradt léptekkel,
lógó, esett kezekkel
sétálok az utcán
üvölt a szél,
megfagyaszt a tél,
s én nem bújhatok hozzád...

Esőcseppek verődnek arcomra,
s viharos karokkal
tépi a szél a fákat.
Az elnehezült, hajnali pára
lusta kedvvel ül a néma tájra,
s repedt tenyerű
járdákat terít az út
a járhatatlan sárra.

Nagy, vastag lapokban
hámlik a házról a vakolat,
míg a tető az
antennákból hideg,
meredező karokat
szúr át az ég szederjes bőrén.

A háztetőkről csorgó,
olvadozó jég már a tél.
A rozsdamart ereszből szép,
barnára festett
vizek kergetik
a már rég felolvadt
telekből szabadult,
agyonmart őszi leveleket,
s pici, egy-két
levélből tapasztott
szigeteket ragasztott
a még kamasz tavasz,
a csörgedező patakot
utánzó árkok partjára.

Bénult fák
csontos ágakkal kapaszkodnak
a még alvó kémény
füstnyi álmának

kemény sötétjébe,
s az égbeszálló remény
képzelt kékjébe
burkolózó zöld lomb,
csak álom marad,
ami illan,
s gyorsan továbbhalad,
akár a füst,
mely bódító illattal
önti nyakon,
az olvadozó,
szürke havon nyiladozó,
törekeny szirmú hóvirág
hófehér, pihényi illatát.

Rémült, reggeli virradat készül
oszlatni a homályló csöndet.
Az árnyakkal borított út menti
dérben didergő
fűszálat úgy menti
meg a pislogó hajnali fény,
mint ahogy a kormos,
alvó kémény
ringatja csöndes
álommá a száradt,
meredő ágak törekeny életét.

Hajnali, örök esők hullnak,
s az évszakok nélkülöd múlnak,
de most visszanyúlva,
a múltba kapaszkodva,
talán elviselhető
lesz a következő örök eső,
míg a záporoktól
felvert falakról

a rárakódó évek
sarát lemossa,
és tiszta,
új gondoknak fest helyet
csupasz, mosott falán
a születni vágyó falánk idő.

Nyári érzés

Hömpölyögve vonul
az utakon a nyár.
Napot cseppentő forróság aszalja
az árokparti füvek rozsdásbarna
kócos haját,
s kerítések
szédült billegése
inog a kopott mezsgyék
halott határán.
A rettentő hőség púpos háttal
és súlyos léptekkel menetel,
s a városi tereken
a padok barnás festéke
meglágyulva elmereng,
s az a kevés árnyék is, ami van,
csak az árkok mélyén hempereg.

Magány utca 24

Vastag és dohos falakká nőnek az évek.
Megszakad a szív, annyira egyedül élek.
Nincs nekem itt helyem ezen a – nagy – világon.
Térdeimre esve hiába kiabálom
az égre életem visító szavait,

csak visszahullnak rám némán és értetlenül...,
lefekszem a földre porrá zúzva, tétlenül.
Megadom magam. Elfogadom, hogy ezt kapom.
De ha egyszer mégis kellenék, s keresnétek:
Magány utca 24, ahol én lakom.

Télben a nyár

Egy soványka napsugár száll a szélben,
és sárga lángra lobban fenn az égen.
De itt lenn a télben még alszanak a száraz fák,
s most rajztablára ír a jég a házak ablakán.

Nem muszáj rá se néznem az ablakra,
mert itt benn a néma, méla falakra
verődik a jégvirág alakja s már kész a rét,
erdő, s egy virágoskert ül a falon könnyedén.

Vigyetek el innen

Belesápadok már az éjszakába,
s talán már soha nem áll el ez a szél.
Zörgeti a redőnyt, nagyon fagyos ez a tél.
Jégvirágot fagyaszt a világ ablakára.
Sötét éjszakába.

Örök eső hull, s tisztára mos mindent.
Csak a lelkeket nem, azon ott a folt.
Fáj nagyon minden, ami lesz, s kísért, ami volt.
Ha szerettek még engem, vigyetek el innen.
Vigyetek el mindent.